

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
2 JUL 1948

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII.

Friday, July 2, 1948.

No. 2

	Page
EDITORIAL	1
DEATH PENALTY SHOULD NOT BE ABOLISHED IN CEYLON	3
<i>By R. J. Selvaratnam, First M. B.</i>	
WOMEN OF TODAY	5
<i>By "Fair Sex"</i>	
A POLITICAL NOTE BOOK	6
<i>By S. P. R.</i>	
பத்திரிகைகள் கித்திரை	10
அகம்சம்	12
<i>By ச. கலகசத்தம்</i>	
சூரியோதயம்	14
<i>By அ. திசிலாமம்பலம்</i>	

S. V. PARAMSOTHY,
Acting English Editor.

E. VELAUTHAM,
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII

Friday, July, 2nd, 1948.

No. 2

Editorial

It is not our intention here to delve into the deeper aspects of the national language question, but we feel that occasion demands of us some comments on this much-talked of subject. With the advancement of Ceylon to Dominion Status, the question of the national language has come to a head; and this question is now the heated controversy in many circles - in Parliament and outside. Ceylon is now entitled to enjoy "full responsible government under the Crown in all matters of civil administration." It is a free and independent land and people are now wondering why they should not abandon English as the official and national language, in place of which they have expressed their desire to have Sinhalese. On the other hand, there are some others who feel that both Sinhalese and Tamil should be made the national languages of Ceylon.

The wisdom of adopting any other language in place of English is open to question. The disadvantages of adopting such a language are many. English has come to be the most popular language, and it is spoken in almost all parts of the world. It is in fact the 'lingua franca' of the world. The ease with which it can be learnt and spoken has made it very popular. If we are to give up

English there is every possibility of Ceylon being left behind in the march of civilisation by the rest of the world. She may be in a state of isolation and in years to come she may lose all her popularity and dignity as a nation. To have a plurality of languages with equal national and official status would create endless trouble and in fact would impede the normal administration of the country.

Let us leave this vital issue to be decided by wiser and more experienced hands. We, for our part, can only foresee the things to come and act accordingly. The majority of the people speak Sinhalese, and with a Sinhalese majority in Parliament this language is ever gaining in importance. Those of us who are planning to enter the Government services will find it a great boon to have at least a working knowledge of Sinhalese. There are a number of posts which demand a thorough knowledge of this language, and the day may not be far off when it would be a necessary qualification for entrance into Government service. The necessity to study this language cannot be over emphasised. To be able to understand the Sinhalese people better it should be possible for us to converse with them quite freely, and we cannot expect the or-

inary Sinhalese man to know English or Tamil. The man in the streets of a Sinhalese town or village knows only Sinhalese, and those of us who don't know this language often find ourselves complete foreigners in their midst.

We wish to take this opportu-

nity to advise those students in the forms to take to the study of Sinhalese seriously and to have in mind the great importance that is being attached to this language. To our colleagues in the undergraduate classes our advice is that it is never too late to start the study of Sinhalese. 'Better late than never.'

Sports Section

THE cricket season for the year came to an end with the long awaited 'battle of the Golds,' when we met St. Patrick's College on their grounds on King's birthday. We had first knock and started off well with Krishnaswamy shining well. After some fine hitting he was out for 18 runs and then we found ourselves in difficulties. Our star batsmen Singamapanar and Hannan failed. After Brodie, who scored 16 was out, we began to lose ground rather rapidly, batemen being dismissed very cheaply. Mahat alone stood up to the Patrician attack and scored 10 runs. When we were all out we had scored 91 runs.

When the Patricians went in to bat they had a series of rude shocks when their 3 star batsmen were out for only 6 runs, 2 of them falling victims to Mahat in the very first over. After this initial setback they recovered and began to shape well, and when they were all out had scored 168 runs. Their Captain Francis contributed 43. The bowling honours were shared by Krishnaswamy (4 for 34), Singamapanar (3 for 52) and Mahat (2 for 30). Our men joyful of their initial success were

over anxious to dismiss their opponents cheaply and made wild returns which cost them some 30 runs for the whole innings.

Our players went in to bat their second innings with a deficit of 77 runs to clear to avoid an innings defeat. Our batting order was changed and we sent in Krishnaswamy and K. Ramachandran to open. Realising the responsibility that rested on them they set to work cautiously and almost immediately mastered the bowling. The pair indulged in some delightful play and began hitting all round the wicket. Anything that came loose was punished and every ball was treated on its merits. In 20 minutes the pair put on 30 runs and when they were at their best and well set, Krishnaswamy was unfortunate in being run out. He scored 18 runs and his innings was one of complete mastery with some powerful drives to the boundary. Balaram joined Ramachandran, and the pair went on scoring merrily. Ramachandran backed up by 3 years experience indulged in many lovely strokes and excelled in cutting, hooking and driving the ball through the fielders. He treated all bowlers alike and punished them

mercilessly. When he had scored 29, he had a bad cramp and almost the very next ball was out leg before wicket. Balarajah hit some unusually good shots; he scored 20. These 3 batsmen had put on nearly 70 runs and it seemed as though we could put up a reasonable total, but

the rest of the team collapsed without any recovery and we were all out for 92 runs.

The Patricians requiring 16 runs for victory accomplished it for the loss of 1 wicket, hence they won us by 9 wickets. Hats off to St. Patrick's College. Better luck next year, boys.

Death Penalty should not be abolished in Ceylon.

R. J. SELVARATNAM, First M. B.

The right to take life judicially is the self-defence of the community and is as justifiable, logically and morally, as any other self-defence by which members of the community are ordered to kill foreign enemies or to defend themselves against aggression. The death penalty is a necessity for the preservation of social order. It reinforces the protection of society and diminishes the risks to which the police are exposed. If not for the existence of the death penalty the number of murders in Ceylon would have definitely risen higher. The armed hoodlum, as recent incidents in Ceylon show, has little respect for the sanctity of human life. The most powerful argument against abolition is that the times are out of joint. The time is definitely unseasonable. Our latest war has created conditions in which criminals are bred and law-breaking multiplies. A large part of the population has grown familiar with the fact of violence. Crimes of violence are becoming disquietingly numerous. When we have this distressing wave of crime with more gangsters going about than before it is not at all a wise moment to abolish the death penalty.

We must also at the same time take into consideration the under-manning of the police and the confinement at large of unpardoned deserters from the Forces. The most alarming aspect of these is the way in which crime has spread among

young people. Crime amongst juveniles as well as adults is proportionately much greater than it was before the war. If the general increase in crime could be written off as just a hang-over, which will cure itself in time as all hang-overs do, there would be no special need for anxiety about the future. Unfortunately this is not the case. Law-breaking, especially when contracted young, is liable to become a habit. There is good evidence to show that most of the young men who come into court today were the juvenile offenders of the war years and unless some unexpected change of behaviour occurs they will go on until they die, swelling the criminal totals for their age groups. The war has created a sort of bulge of crime and it is moving up, growing older. Since the war a class of gangster and armed criminal had emerged who hardly existed before the war and the police are unarmed. Hence all are aware of the prevalence of serious crime. Murders of the most diabolical type are frequent, not only in remote rural areas but also in the heart of towns. Therefore the abolition of the death penalty is definitely inopportune. Mr. Curtis Bennet, K. C., supported this view when he said that he would like to see a state of affairs when it would be safe to abolish the death penalty. But, to do this now and to let the many evilly disposed young men who have been so well trained to kill for the sake of their country in a war, and who have not been able

to settle down in peace, know that they still can kill, and live, is surely madness and an invitation to murder. The same view was confirmed by Sir Francis Soeritz, retired Puisne Judge, who has acted for the Chief Justice when he said; "In Ceylon, up to World War II murders were, generally speaking, not deliberately planned and carried out in cold blood. Today, however, the position is not exactly the same. Some very ugly murders have been committed during the last year or two and I do not think that the time is propitious for concerting measures to abolish the death penalty". Regarding the nature of crimes perpetrated at the present moment, Lord Goddard, the Lord Chief Justice of Britain says; "Cases had come before me recently where there was no question of insanity, yet the details were so horrible that I felt feelings of actual physical nausea, while listening to them." Thus, when countries are faced with a distressing crime wave far too much is done to fuss over and commiserate with the criminal, and far too little to commiserate with the victim, I am sure readers, you are all quite aware of several recent and horrible cases of murder with rape. This is by way of exposing the depths to which human bestiality can descend and to justify my contention that there are prisoners who are quite beyond reformation—persons who can only be destroyed. If people committed crimes against society they must be made to realise that society would call them to account. I find no reason why persons who condemned others to painful, and it may be a lingering death should be allowed to live if the crime was committed deliberately.

Secondly, the case for abolishing or retaining the death penalty hinges on the question whether it provides an effective deterrent or not. Death is the strongest deterrent and is necessary to save innocent human lives from armed burglars and desperate criminals. The chief value of the death penalty is that it acts as a strong deterrent to crimes of violence. In

the case of the planned, premeditated murder the deterrent effect of the death penalty is considerable and its removal will result in an increase in the number of murders of that kind. Mr. Justice Garvin was of the opinion that the death penalty was, in fact, a deterrent. Sir Francis Soeritz says; "I am convinced that the death sentence is a great deterrent and has contributed a great deal to the reduction of the offence of murder." Some of the most eminent lawyers in the world incline to this view. Furthermore, if the death penalty is not a deterrent why keep it in existence for sabotage, treachery, and piracy? It is impossible in Lord Reading's view, to distinguish between different degrees of murder. Hence it is criminal insanity to do away with the deterrent of capital punishment in a period of increasing violence.

Thirdly, punishment is not only to reform the criminal, but also to deter others, as well as give satisfaction to the victimised and to society at large. The public are not generally aware of the numerous instances in which, although death sentences were passed, they had not been carried out consequent on reports to the Governor (now Governor General). Presiding judges recommended the carrying out of the death sentence only in those cases in which they were satisfied that the crime was deliberate and actuated by revenge or unlawful gain. Moreover, people convicted of murder, whose death sentences had been commuted to penal servitude for life had been released in the last ten years. The Governor General who has the power to reprieve might, if the death penalty happens to be abolished, have to keep murderers in prison longer than now. Hitherto a murderer whose death sentence had been commuted to imprisonment for life had been released after ten, fifteen, or twenty years, if of good behaviour.

Fourthly, men, almost all the judges both in Ceylon and elsewhere, are strongly opposed to abolition,

They are the highest authorities on this question. They are evidently those who possess a very wide and an accurate grasp of the legislation. They are deeply versed in all aspects of the law and hence on whose opinion we should rely. Britain's highest legal authority, the Lord Chancellor, (Lord Jowitt) is against abolition. He says: "Hanging is of course a grim and horrible business. So is murder. I believe that hanging cuts down murders. Because of that I am opposed to abolishing capital punishment," Lord Oaksey, who as Lord Justice Lawrence presided over the Nuremberg Tribunal, speaking from his experience on the judicial bench expressed the view that capital punishment, hard labour, and whipping were all the greatest deterrents. While he had the greatest horror of all three, he had a greater horror of the crimes for which they were imposed. Sir Francis Scortz says: "This question has been discussed by all the

judges with whom I had been in contact and I am unaware of anyone of them being of the view that the death sentence should be abolished."

Fifthly, merely because there is a move in England to suspend the death penalty, or even if it happens to be abolished there, that is no reason for Ceylon to go in the same direction. The number of murders in Ceylon far exceeded that in England. The murder rate in England bears no comparison to that of Ceylon. During the past three months no less than fifty murders were reported in Ceylon. The average Briton, though I feel ashamed to say, is more self-disciplined and exercised greater self-restraint than a Ceylonese. Judging by the alarming increase in murder and crimes of violence life is very cheap in Ceylon. Reckless use of the knife and fire-arms mainly due to impulsiveness gave point to this view.

(To be continued).

Women of Today

BY "Fair Sex"

"The old order changeth yielding place to new." After the creation of the world, man and woman were created, and as woman disobeyed God she was cursed by Him and after that, she did not have the power to do as she pleased. So parents thought that to educate their daughters was a folly, and men thought that women had only to look after the household affairs and bring forth children into the world. These were some of the ideas concerning women, about a hundred years ago.

Later on they began to realise that the mothers were the ones who moulded the children before and after birth and it was they who taught the children the good and bad of life. They sacrificed their health and pleasures for the welfare of the children, and they saw to it that they were fed, clothed and brought up as good citizens.

But today, women are being well educated and they seek employment in order to help their parents, relations and themselves to get on well

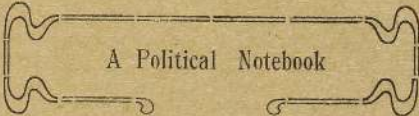
in life. Having risen to such a high standard they are now claiming equality with men. We can see them as clerks, teachers, doctors and even members of Parliament. They are thus placed well in life because of their education, and so today every parent wants to see his or her daughter well educated. Take for instance, the case of Mrs. Naidu, what a well-read woman she is with the vast knowledge of the affairs of Government! Is not she considered a great woman by the whole world? This illustrates the state of our women in the present day.

Those people who did not want to educate their daughters have now taken interest in sending them, even overseas, for higher studies. Women are becoming more and more civilized and are now making men feel that they are their equals. At pre-

sent women are fighting for posts in the Ceylon Civil Service and one woman has just become the Secretary to the Minister of Education. What a marvellous change has come over women! Present day women go rubbing shoulders with men, while in the past, they were shy and did not like the idea of mixing with men.

As years roll by, God's curse may be reversed, and who knows, men may have to take up brooms in one hand and children in the other while their wives go out for their offices. Man may have to look after the household affairs while women support them. The lives of women are changing and why not such a change take place?

Women may rule the world fifty years hence! "The hand that rocks the cradle rules the world."

A Political Notebook

The Tamil Congress and the Trade Union Bill.

The first duty of an elected representative is to fulfill the wishes of the electorate. Mr. Ponnampalam, the Member for Jaffna, cannot deny that the majority of his electorate want full Trade Union Rights to be granted to the Public Servants. Neither he nor any of his colleagues can deny that the backing of the Public Servants gained him a substantial number of votes. In addition, Mr. Ponnampalam exploited the May-June strike and the unfortunate death of Mr. Kandasamy to gain popularity amongst his voters. Having thus been elected by the help of the Public Servants, whether directly or in-

directly, it remained for him to play fair by them.

However, Mr. Ponnampalam could not help showing his true colours. For once, he came out in them. We now know that he will stoop to any mean level to have his ends served. We cannot help asking whether he voted for the Trade Union Bill as presented by the diehards of the C. N. P. Cabinet in order to gain their favour and thus to enter their inner closet. We agree with the Public Servants in asking the Tamil Congress leader to resign. How can he still hope to represent a constituency against the interests of which he has acted. Surely Mr. Ponnampalam is left with enough selfrespect

to face the ceaseless agitation of quite a large body of his electorate.

Why no Franchise for us

We must congratulate Mr. Peter Kenneman, perhaps the most sincere politician of Ceylon to-day, for having put forward a resolution asking for the age-limit of the voters to be reduced to eighteen. Time and again our senior politicians have called upon the "younger generation" to prepare for this and for that. Nobody can deny that young men and women of eighteen are politically mature enough to use their franchise. In fact, we do not have any hesitation whatsoever to wager that we can use our franchise better than our previous (older) generations who can

easily be corrupted and whose votes in most cases, are a commodity purchasable with money.

However, the corrupt U. N. P. we fear will not allow this motion to pass through. They are fully aware that the stability of their Government depends upon the conservative and corrupt middle-aged man and the grandpapa. They call us revolutionaries preaching wild theories. They forget that we are only trying to build a nation which we can guide in our time. If they have any interest for our dear country, surely they will allow this motion to pass through. If not, we shall meet them in the next elections.

S. P. R.

Community Life in Singapore

Although Singapore is a small island, being 26 miles long and 14 miles wide, she is thickly populated, her prewar population was around three-quarters of a million; but now, a figure nearer the million mark would be more correct. Anyone walking through the colourful throngs of people on the city's public highways would instantly notice the cosmopolitan character of the population. Quite a number of nations are represented in the communities. On the whole the communities agree harmoniously with each other.

The Chinese form the predominant community. The Malays take the second place, and thirdly the Indians.

The Chinese are world famous for their amazing aptitude for adapting themselves to any type of environment. The Chinese in Singapore are no exception to the rule. With patient diligence numbered amongst their national characteristics, they have

become the most successful and prosperous community. They control the major portion of the city's commercial and industrial life. You will hear many a tale of how hard work, coupled with a shrewd business brain has enabled a Chinese to transform his poverty-stricken existence to a life of luxury and ease. All these tales of spectacular success make the history of Singapore's commerce and industry fascinating to read.

Indians also control a large share of the business life of the city. Hence you will find many Indian merchants doing a thriving trade along High Street and North Bridge Road. These merchants deal chiefly in consumer-goods imported from Britain and India. A large number of Indians and Chinese work as manual labourers. They are tough and wiry, and make excellent workmen. Also, the greater part of the money-lending business is handled by Indian Chettians, and they conduct their transactions in the precincts of Mar-

ket Street. Quite a number of Indians are employed as night watchmen and policemen.

The Malays do not figure so prominently in the commercial and industrial life of the city. This is no failing, because their gay and light-hearted temperaments make them popular with all the other communities. The Malays will never lose their characteristic sense of dignity mellowed by an attractive sense of humour. Most of the Europeans engage Malays as their chauffeurs because they are polite and efficient. The Police Force consists mainly of Malays. Malay constables have long since proved their loyalty and courage in the execution of their duties.

As for the European community, it consists of Civilians and Servicemen. The former section can be subdivided into two main categories. Firstly, those who work in administrative capacities and in the public services. Secondly, those who direct and assist in the activities of European business concerns.

With the Services well represented here, one can meet citizens from all parts of the British Dominions. On a public holiday, when all the communities intermingle along the highways, the picture created is full of attractive colour. The gay colours of the sarrees of Indian women blend harmoniously with the vivid colours of the Malay dress, and the jungle green uniform of the British Tommy. This beautiful technicolour picture is typical of Singapore, the melting-pot of the East and the West.

A striking factor of this city's community life is that the various communities pursue their traditional social and religious customs without interference to others. This factor makes life in the city full of interesting incidents. For instance, on *Thaipusam*, a Hindu festival day, crowds flock into the streets to wit-

ness the awesome pageantry of the procession of Hindu devotees held in honour of the religious occasion. On the same day, one can see the fire-walking ceremony in the Hindu Temples.

Another interesting feature of Singapore's community life is a Chinese funeral. To the Western onlooker, a Chinese funeral ceremony would appear to be full of pathos; but at the same time he would find that his feelings of commiseration will be tinged with laughter. The funeral cortege is always headed by brass bands which play the noisiest tunes possible, in fact, it is just noise. The hullabaloo is expected to drive away the devil and other attendant evil spirits - doubtless with some success. But the brass bands, sad to say, do not pick on tunes appropriate for the occasion. If the deceased is rich, relatives can afford to buy paper replicas of houses, cars, and other material objects. These are burnt at the tomb in the belief that the deceased can make use of the amenities symbolised by the paper replicas. In addition, everyone has a good feed at the end of the ceremony, and a good time is had by all.

Hari Raya Puasa, and *Hari Raya Haji* are two of the several days in the year when Malays turn out in all their finery and enjoy themselves immensely. There is the usual round of visits to old and valued friends. During these days the villages are seething with crowds of happy men, women and children. After the festivities are over and the holidays have come to an end, the Malays doff their traditional finery and don their working garments.

I am sure that the adventurous sightseer will never be disappointed in the quest of glimpses of the traditional customs practised by the communities of Singapore.

Gleanings

By S. P. R.

Men are like pins—no good when they lose their heads.

x x x

Women are like swords—no good when they lose their temper.

x x x

Flirtation is attention without intention.

x x x

Many a young man is taken in by the girl he was taken out.

x x x

Some things are worth waiting for, but it pays to go after others.

x x x

A man-hater is merely a woman whose man-hunt has been unsuccessful.

x x x

No man is a hopeless fool unless he has made a fool of himself twice in the same way.

x x x

A dimple in a girl's cheek makes an impression in a man's heart.

x x x

Never try to kill time; time is bound to kill you in the long run.

x x x

Flattery is the bridle upon which you may drive most men.

x x x

Women may cause all the trouble in life, but it's woman who makes life worth all the trouble.

x x x

Time may be the greatest healer, but marriage is the big revealer.

Smile Awhile

by "Humourist"

Newspaper Advertisements

Wanted—A well furnished room by a young lady about twelve feet square.

Wanted—A little dog by a boy with pointed ears and a short tail.

For Sale—A fine large dog. Will eat anything. Is very fond of small children.

For Sale—A piano, by a young lady with mahogany legs who is going abroad in a heavy iron frame.

x x x

College barber: Haven't I shaved you before, Sir?

Student: No, I got that scar in Malaya.

x x x

Servant: I hear you need a servant.

Mistress: Thank you, but I just hired one.

Servant: Very well, I'll call again tomorrow.

x x x

Newspaper boy: My beautiful sister is dying of starvation! Can you please buy the rest of my papers?

Young man: No, I can't do that, but I'll take your sister to dinner.

x x x

"You are charged for a very serious offence," the judge said, "have you no counsel to represent you?"

The prisoner replied, "No, Your Honour, but I have some very good friends on the jury"

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பணக்கல்வாரி வேளியீடு

“எப்பொருளைத் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” — திருக்குறள்

மலர் 13

திருவள்ளூர் ஆண்டு ௧௯௬௫
சர்வசந்தாஸ் ஆனி மீ ௧௯ உ வெள்ளிக் கிழமை

இதழ் 2

பத்திராதிபர் சித்திரம்

எவரும் அறியவேண்டியவை.

அறிவு வளர்ச்சியே மனித வளர்ச்சிக்கு அறிவு. ‘கற்றாது கைம்மண் னானவு’ என்பது ஓசையை வாக்கு. செய்வனவற்றைத் திருத்தமுறச் செய்ய எவனும் தன்னுடைய நளவு முயற்சியினாலும், கல்வியுக்கும் செல்வத்திற்கும் இளமையே ஆகாரம். நீதிக்கும் பொறைக்கும் இளமையே ஆகாரம். வீரத்திற்கும் மாணத்திற்கும் இளமையே ஆகாரம். இளமையே கற்செய்வதற்கு இலக்கு. அன்பே மனிதனுக்கு என்றும் ஆணர் தம். மனிதனுக்குச் சேவையே பிரதானம். மேற்கூறப்பட்டவை எவரும் அறியவேண்டியவை.

* * * *

எமக்கு எட்டுமா?

ஒருவர் ஆளில்லாமல் புகழவண்டி ஒடக்கூடியதாகச் செய்கிறார். ஒருவர் வுள்ளேயின் தீராவதற்காவ ஓர் ஊசி சன்னிசேயால் பிடிக்கப்பட்டவன் உடலுக்குள் ஏற்றிடின அவன்வேய் தீரும் என்கிறார். உலகத்தைத் தடுக்கிடச் செய்தார் சென்ற தையாதம் ஒருவர். சூரிள்ள இரத்தம் வீறிட்டு ஓடினும், வீரம் ததய்பும் இளமையின் கோமை இத்தியாவில் காட்டுகிறார் ஒருவர். ருஷி பக்கட்சியின் கொள்கைகளை எதிர்த்து

வாதாட, ஒத்தழைக்கும்படி ஓவென்று அழுகிறார் திருநீல் ஒருவர். என்ன பாடுபட்டும் தமிழ்நாடு காடிநித்போம் என்கின்றார் ஒரு சிறிய மனிதன் எம் இலங்கையில். எங்கே போனாலும் தீண்டாமையே வேண்டாமென்று எமக்குத் தீவில் குட்டிக்காணம் போட்டுப் பார்சுகிறார் ஒரு பெரிய மனிதன். ட்ருமன் கொள்கையை முறியடிக்கிறார் வட அமெரிக்காவில் ஒரு மனிதன். மேற்கூறப்பட்ட செயல்களைப் புரிவோர் களின் புரிந்தவரின் பெயர்கள் எமக்கு எட்டுமா?

* * * *

எமக்கு எட்டாதவை.

கேழியினதோ முட்டையினதோ பிறப்பு முந்தியது? மாத்தினதோ கிதை யினதோ பிறப்பு முந்தியது? ஆசிரியருக்காகவோ மாணவ, மாணவிகளுக்காகவோ மாணவ, மாணவிகள் படிக்கிறார்கள்? எங்களுக்காகவோ அல்லது அரசாங்கமே அங்கத்தவர்களுக்காகவோ அரசாங்கமெய்து அங்கத்தவர்களைத் தெரிந்தோ? எம் எழுதியதற்காகவோ அன்றேல் உங்களுக்காகவோ இக்கு எம் எழுதியதைப் படிக்கிறீர்கள்? இத்தகைய கேள்விகளுக்கு காணவேண்டிய பதில்கள் எமக்கு எட்டாதவை.

* * * *

எம் கண்பன்

சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி
பொழிந்தாலெப்பத் தேமதூத் தமிழ்
பொழிந்தார் செல்வன். செ. சண்முக

வடிவேல் சென்ற இதழில், இவர் வரு
வாய்வேண்டி அரசகேசவயி லீடுபட்
டதை எண்ணி மறழ்க்கோழம்; என்றும்
எனமப்பிரியர்.

* * *

க ல் லு ரி வ ா ழ் த் து

—:O:—

எ. வே.

“வாழ்க கிரந்தாய் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே” என்றும் வர்ணமெட்டு.

1. வாழ்க கிரந்தாய் வாழ்க கம்மன்னை
வாழிய வாழியவே. — வாழ்க
2. கல்வி வளர்த்திடச் செல்வ மேல்க்கிடச்
கரும் மாற்றிவிசீர். — வாழ்க
3. காமும் வாழவே கொழுக்கொம் பாகவே
வாழிய வாழியவே. — வாழ்க
4. காடு செழிக்கவே காமுள் செழிக்கவே
வாழிய வாழியவே. — வாழ்க
5. எங்கள் கலாசாலை எங்கள் கலாசாலை
என்றென்றும் வாழியவே. — வாழ்க
6. சர்வ கலாசாலை பாகவே வளர்த்து
வாழிய வாழியவே. — வாழ்க

அகங்காரம்

சேல்வன் ச. கனகசுந்தரம், London Matric B.

சர்விலாக சரண்பஞல் படைக்கப் பெற்ற இப்புலவகிண்கண் வாழும் பகுத்தறிவு வாய்ந்த மாந்தர்களில் அநேகர் தக்களுக்கு வேண்டிய கால்வித காணத்தில் மணம், புத்தி, சித்தம் என்பதனை மேற்கோளாகக் கொண்டு உலகத்தில் வாழ்வதை விட்டு, "அகங்காரம்" என்பதனையே தமது கப்பிர தேவனைவெனக் கிண்கண், மிகவும் சர்வமடைந்ருங்கினார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறும் சிறப்பும் சிறந்த சும் சாட்டினும் அநேகர் இருக்கின்றார்கள்.

மது இறைமையை அனுப்பப்பட்ட காம் அவருக்குகந்த கிதம் கன்மொழிகளைப் பணிவுடன் பரிந்து அதன்மூலம் மது பத்துக்களையும் சரேசாத சரே சாதிகளையும் புகழ்ந்துகிண்கண் சரணச் சிறந்ததாகும். அப்படியின்றி அகங்காரத்துடனிருப்பவர்கள் தங்கண் கிண்கண்களிடத்தம் மற்றம் பெரிவர்கள்விடத்தம் மரியாதையின்றிக் கர்வமுள்ளவராய் இருப்பதை உஷ்ணிய பார்ச்சுமிடத்தது மது மணம் மிகவும் வருந்துகின்றது.

இருபத வயது விரம்பப்பெற்ற ஒரு சிறவனுக்கு ஏராளமான பணமும் மரபுவீடுகளும் இருக்கின்றன என்று கைத்தகக்கொண்டுவரம். அவன் தனது வீட்டில் ஒரு சடவு சாற்காலியில் இருந்தகொண்டி ஒரு புத்தகத்தை வாசித்தக்கொண்டிருக்கின்றான் என்றும் கைத்தகக்கொண்டுவரம். மேலும், அவன் மிக்க கர்வமும் அகங்காரமு முண்டவகொன்றும் கைத்தகக்கொண்டுவரம். ஓர் அயலூர்ப் பெரியார் ஒருவர் அவன் வீட்டிற்குச் செல்வதுகொன்றும் கைத்தகக்கொண்டுவரம் அவர் அவரு சில கிமிடங்கள் கின்றும் அவன் அகங்காரக் கவனிபாது விட்டுச் சிறிது தாமதித்து, அவரைப் பார்த்து, "ஓ யார்! எங்கு வந்தாய்? உனக்கு இவ்

கென்ன வேலை?" என்ற கேள்விகளைக் கேட்டால் அவர் மரியாதையுடன் "இவன் மிகவும் கர்வி" என்று கிண்கண் "போய் விட்டி வருகின்றன்," என்று கூறிவிட்டுத் திரும்புகிறார். அதே பெரியவர் வேறு ஒரு வீட்டில் துணைகிறார். அங்கே அதே வயது மிக்கத்தக்க ஒரு யுவன் அவரைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து, மிகவும் மரியாதையுடன் "வாருங்கள் இவ்வாசனத்திலுமருங்கள். தங்கள் யார்? எவ்வூரிலிருந்து வருகிறீர்கள்?" எனக் கேட்டால் அவர் மணம் எவ்வளவு குளிர்ந்த மரிச்சுத்தியடையுமிடத்தை ஆரீசா சித்தப் பருக்கள். மேற்கூறிய உதாரணத்தின்றிமணம் அகங்காரம் பிடித்தவர்களை இவ்வளவுக் வேறுக்கின்றதென்றும், மரியாதையுடன் கன்மொழி பகருகின்ற ஒருவரை எவ்வளவுக் கிரும்புகிறதென்றும், கன்றும்ப் புலகுகின்றதகவல!

அகங்காரம் என்னும் கண்டுகண்டப்பட்டவர்களிடம் எப்பொழுதும் "தான், தன்னுடையது" என்ற வாக்ஷியங்கள் இருக்குமேயன்றி அவர்கள் கரவி விருந்த "மது, எம்முடையது" என்ற மரியாதையான சொற்கள் வராதெனக் கூசாமற் கூறிவிடலாம். "மரியாதை கொடுத்து மரியாதை வாக்ஷியென்றும்" என்பதற்கிண்கண் இப்புலவகிண்கண் வாழும் மாந்தர் யாவரும் தாழ்மைபுடனும், மரியாதையுடனும் கன்மொழிகள் பகருவதே கம்மைச் சிருட்டித்த கிண்கண் ஊக்குச் சிறந்ததாகும்.

மேலும் அகங்காரம் குடிக்கொண்டவர்கள் தங்களு தமத்தை அடக்க முடியாத, உட்பகைபாளராகிய காம், குரோசம், கோபம், மேகம், மதம் என்பவைகளையும் அடக்கமுடியாத, அமைகள் செய்யும் தற்பழக்கக்கொண்டிமாராசாத்தில செல்பவர்க ளாகின்றார்கள்.

ஆகவே உட்பகையாளரை அடக்கியாள வேண்டுமானால் முதன்முதலில் அகக் காரத்தை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். அதை ஒழிக்க அகேக மார்க்கங்களுண்டு.

மணம், புத்தி, சித்தம் என்னும் முக் கரணங்களைக்கொண்டு அகக்காரம் என் னும் பேய் பிடியாது மணத்தை அடக்கி ஞான மார்க்கத்தில் சென்ற விவேகானந்த சுவாமிகள், ராமசிநுஷ்ண பரமகம்ஸர் என்பவர்களின் மொழிகளைச் சந்தாகரல

மும் படித்துக்கொண்டு, அதை நாம் பின்பற்ற வேண்டும் அப்படி பின்பற் றினால் அகக்காரம் என்னும் பெயர் பூண்ட பேய் தானாகவே விலகி, நன்மார்க்கத் தில் பணம் செல்லும், இவ்விதத்தில் அகக்காரமில்லாமல் அகேக கற்காரியங் களைச் செய்ய மது மணம் உட்புகும், ஆகவே முடியில் யாவரும் அகக்காரத் தை அறவே அகற்றி அன்புடன் அன் பர்களை அழைக்கும் வண்ணம் முருகன் அருள்புரிவானா.

[“ அகக்காரம் என்னும் தீராதோய் இவ்வாதவன் அன்பே உருவாகி, சேவையே கோக்காகி, எல்லோரும் இவ்வுழ்நிற்குக்க என்றும் முயல்வாய் ” என்பது அகத்தை கெல்லிக்கனி -- ப - ரு]

இலங்கையைப்பற்றி ஒரு சிறு கட்டுரை

செல்வன் டேவிட் தம்பிராசா, II. B

நாம் இலங்கையில் வசிக்கிறோம். இலங்கை நாடுபக்கமும் கடல்களாரத் குழப்பட்டிருக்கிறது. இலங்கையில் அதிகம் ஆறுகள் இருக்கின்றன. அவை களிற் பெரிய ஆறு மகாவலிகங்கைய யாரும்; இலங்கையில் அதிகம் மலை களும் இருக்கின்றன. அவைகளிற் பெரிய மலைகள் பெயர் பிதருதாலகலை என் பதேயாய்; அதன் உயரம் 8295 அடி யாரும். மலைப்பகுதிகளில் பெரும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் தோட்டங்களில் விளையும் தே யிலையைப் பிறதேசங்களுக்கு அனுப்பு

வார்கள். கடற்கரையோரங்களில் தென் னத் தோட்டங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளில் திருத்த தேக்காய், கோப் பறு, தேக்காபெண்ணெய் முதலியன எடுக்கப்படுகின்றன.

இலங்கையிற் பல அரசர்கள் இருந் தார்கள். அவர்களுள் சிறந்தவன் வல்லா என். இப்பொழுது இலங்கையில் அதிகம் பள்ளிக்கூடங்களும் இருக்கின்றன. இலங்கையில் அதிகம் மக்கிமாரும், சேனேற்றமாரும் இப்பொழுது இருக் கின்றனர். இப்பொழுது இலங்கை சுய ராச்சியம் பெற்று இருக்கிறது.

[பத்திரிகை வீதியில் தலங்கொன் மழலைச் செல்வன். எண்டிரையும் கம் சகோ தா, சகோதரிகளே! வாசித்தறியும் வாசகர்களே!!

கட்டுரையாளரே! முயற்சிப்பீராக. “ முயற்சியுடையார் இசுழ்ச்சியடையார். ” ப - ரு]

சூரியோதயம்

கான் கலைமீல எப்பொழுதும் ஆறு மணிக்குப் பின்னர் கித்திரா கிட்டி எழுவது வழக்கம். இன்றைக்கு, என்ன காரணத்தாலோ, காளுமணிக்கு எழுத்துவிட்டேன்.

எழுத்தடி என்னுடைய கலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டேன் அப்பொழுது மணி காலை இருக்கும். காற்று சில லென்ற வீசிக்கொண்டிருந்தது. தெருவில் போவாரைத் தெரிந்தும், தெரிபாமலும் பொழுது இருந்தது. குருவிகள் எல்லாம் இனி பகிதங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. சேவல்கள் சூரியனை வரவேற்பனபோன்று, தம் சிறகுக்களை அடித்துக் கூவன. பேட்டுக் கோழிகள் 'கொக், கொக்' என்று சந்தம் செய்தன. தேன் வண்டிகளும் சந்தித்துவான்களைப்போல் இனிய இசையைப் பாடின.

இவற்றை அறப்பித்துக்கொண்டு நானும், எனது நண்பர் முவரும் கடற்கரைக்கும், என்னுடைய வீட்டிற்கும் நடுவே உள்ள ஒரு பூஞ்சோலையை அடைத்தோம்; அது முழுவதையும் பார்த்தவென்றிமென்ற எக்களுக்கு ஓர் ஆர்வம் உண்டாயிற்று. அப் பூங்காமற்றைய இடக்களைவிடச் சற்று உயர்ந்திருந்தது. அங்கே நாம் உலாயிக்கொண்டுவரும்பொழுது, பூஞ்செடிகளின் வுள்ள பூக்கொள்ளாம் கொட்டையாக்களைக்கண்ட

இரப்போர் போலவும், முன் காணாத ஒன்றைக் கண்டவுடன் ஆச்சரியப்படுவார் முகம்போலவும் மலர்க்க சூரியனைக் காண யிக ஆவலோடு இருந்தன.

வானத்தின் கீழ்க்குப்பக்கம் பெரிய பேரில் வெற்றிபெற்றவனுடைய படைக்கலங்கள் போலச் சிவந்திருந்தது. நாம் போய் அவ்வளவு கோழும் கிறிது வெள்ளைகிறமாயிருந்த அந்தப் பக்கம் வர, வாச் சிவப்படைந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டோம்; யிகவும் ஆச்சரியத்தோடு அதைப் பார்த்துக் கொண்டு கின்றோம். உயர்ந்திருந்த மரங்களின் மேல் மின்னலொலியோல ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்தாவிட்டுக் கிழக்குப்பக்கம் கோக்கினோம். தட்களிகையே அகப்பட்டபொயோர் மிகக் கஷ்டப்பட்டாலும், மற்றவர் களுக்கு உதவி செய்வதற்குத்தப்பி வருவதுபோல், மலைகளுக்கும் முகில்களுக்கும்மிடையே தோன்றவதும் மறைவதுமாகியகவும் கஷ்டப்பட்டிருந்த கோன்றினால் பாணா.

கடற்கரைக்குப் போனோம். அங்கே ல்லாம் செய்து கலை ஆகாரத்தை அருந்தினோம். பின்னர் என் நண்பரும், தமகள் ஆடல் பாடல்களை முடித்துக் கொண்டு, தக்கம் இல்லம் ஏகினர். நானும் பம்பல கிறோதங்க்கையும் பார்வை யுற்ற பின்னர் எனது இல்லத்துக்கு வகினேன்.

ஆவும் வேலும் பல்லுக் குறிதி

பழமொழிகள்.

1. அகல இருந்தால் பகையும் உறவு.
2. எடுப்பாரும் சிறப்பாரும் உண்டானால் இளைப்பும் தகிப்பும் உண்டு.
3. எழுதாத் கடனும் கழுதாத் தீருமா?
4. உப்பு வாணிகனறிவானு கற்பூசுகிலை?
5. கண்டால் காமாட்சி காயக்கண் கண்ணாவிட்டால் கடுகப்பயல்.
6. காஞ்சீபுரம் போனும் காணாட்டி உண்ணலாம்.
7. குடியிருந்தறி, வழிதடந்தறி.
8. கடிக் குடியிருத்த சொல்லி சொருகலாமா?
9. பசி ருசி அறியுமா, சித்திரை சமநறியுமா?
10. கித்தையடி மாயி கிக்குறடி பணிகாரம்.

❧

[இளஞாயிறில் வெளிவரும் கதைகளிற் காணப்படும் பெயர்கள் சிறப்பும் பெயர்களுமன்றி அவை எவ்வாறும் குறிப்பிடுவதைவிட உட்கிராமாணிக் அபி பிரயத்திரித்தப் பத்திராதிபர் உத்தரவுகளின்படி. — பத்திராதிபர்.]

நினைத்ததை முடித்த இராசகுமாரன்

சேல்வன் சா. வ. குணரத்தினம், Form II - C.

<p>இராசகுமாரன் மந்திரி இராசகுமாரி இராசகுமாரியின்தந்தை</p>	<p>பெயர் கட்டசன் " சந்திர ராசன் " புனித காணி " சந்திரகுமாரன்</p>	<p>கட்ட:- மந்திரி! யான் நேற்ற ஓர் அழகிய இளம்பெண்ணைக் கண்டு அவள் மேல் காதல்கொண்டேன்.</p> <p>சந்திர:- பிரபோ! கல்லது. இதற்கா சந்திரானு இவ்வளவு யோசின்தது. இவற்றை என்னிடம் சொல்லிக் கட்டாற் போதாமே.....</p> <p>கட்ட:- மந்திரி! யான் சில ஒற்றரை வேவுபார்த்து வரும்படி அனுப்பியிருக்கிறேன். அவர்களும் வந்துகொண்டீர்கள்.</p>
---	--	---

இராசகுமாரன், கட்டசன் பல துள் பத்துக்குள் ஆழ்த்தவன்போல் பனிதமாக யோசின்ததுக்கொண்டே இருக்கிறான். (இதைப்பற்றி) மந்திரி: பிரபோ! தாய்கள் கடுமைமாக யோசிக்கவேண்டிய காரணம் யாது?

இவர்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒற்றர்கள் வரும் ஓசை கேட்டது. உடனே இராசகுமாரன் பெரிய அவைபுடம் வெளியே ஓடுகின்றான். ஒற்றர்கள் இராசகுமாரனை தேடி, "அரசே! உங்களுக்கு வாய்த்த தருணமியே. இப்பொழுதே செல்லுங்கள். இராசகுமாரியும், தோழியும் பூங்காணத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்," என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் பெருமானந்தத்தன் இராச உடை பணித்தொண்டும், தன்னுடைய மகன் வளை எடுத்தக்கொண்டும், குதிரையின்மீது ஏறிக்கொண்டும் அவ்விடத்தை தேடி விளாந்து சென்றான். அங்கேயவள் பல விடங்களிலும் அவளைக் காணாதவராய், இறுதியில் அவளைக் கண்ட பெருமானந்த மனடந்தான். அவ்விராசகுமாரியும் அவளைக் கண்டு பெருமுனைபுரூள். பின்பு, இராசகுமாரன் அவள் காணக்கூடியதாய்க் குதிரையினின்றும் தொப்பென்று கீழ் விழுந்தான். இதைக் கண்ணுற்ற இராச குமாரி தோழியை ஒரு செம்பில் தண்ணீர் எடுத்த வருப்படி அனுப்பிவிட்டு, தன் இராசகுமாரன் விழத்தைக் கிட்டு யிடத்துக்கு ஓடிப்போனாள். அங்கே, அவள் அவ்விராசகுமாரனின் தலைவாக தன் மடியின்மேல் வைத்தக்கொண்டு, தன் தழுவிய கைகளால் அவனுடைய மேனியைத் தடவினாள். உடனே இராச குமாரனும் மயக்கம் தெளிந்தவனபோல் எழுந்தருந்தான். இதைக்கண்ட இராச குமாரி (புனிதராணி) அவளைதேடி, "அன்புக்கு உருவாய் நிற்கும் காது! "தாளை குதிரையினின்றும் விழுந்ததைத் தடுக்கவே?" என்று சொன்னதன் ஆழியை காசகாரல் அவளைத் தழுவினாள். இதை யாவர்நையும் கேட்ட வீடுசன் அவளை கிழித்த, "நயவாய்! யாள் கிழுகத்த எதற்கெனில், அன்பே உருவாய் உம்மை படிமமாக என் அருகில் அழைப்பதற்காகவே," என்றான். இவ்வசைகளைக் கேட்ட இராசகுமாரி ஆனந்த வெள்ளத்தி எழுந்தவளாய் அவளைக்

கட்டியவளைத்தான். இராசகுமாரனும் காது, அன்பு ஆகியவை மீறினவனாய் அன்போடு அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

(சுற்றுநோக்கிப்பின் தோழி இராச குமாரியிடம் வினாந்து வருகின்றான்.) வந்து அவளைதேடி, "இராசகுமாரியே! உம் தகப்பனார் உம்மிடம் கோபக்கொண்டவராய் அங்கு வரக் கண்டேன்," என்றான் தோழி. இதனைப்பறிந்ததும், புனிதராணி காதுவின கேட்கி, "காது! என்னுடைய தகப்பன் எம்மிடம் வெறுப்புடையவராய் இங்கு வருகின்றான். ஏனென்றால் இவ்வளவு வேளும் என்னைக் காணவில்லையென்றதான்," என்றான். வீடுசன்: கண்ணி! இதற்கு நீ அஞ்சவேண்டாம். என் கைவளரின் பலத்தை உமர்நாயகியே! துணையவர் யாவையும் என் கைவளரின் விசிபெயரிந்த யானே இவ்வாசனாக்கு உயர் பெலன்? இவ்விபபடிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், சந்திரகுப்தன் அவர்களைப்போல, "அடே பபலே! என் குமாரர்க்கியுடன் காதுக்கொண்டிருக்கிறேன்! யான் காதுவிட்டால் சந்திரகுப்தன் அவனைக் கொண்டுபோய்க்கிவாய்," என்று வீடுசனுக்குக் கூறித் தன் குமாரத்தியை வைம முனைந்தான். பின்பும் அவன் கோபம் பொறுக்கமுடியாமல் வளை உடையினின்றும்முறினான். இதை யறிந்த வீடுசன் தன்னுடைய வளையும் உடையினின்றும்முறிப்பேருக்காயத்த மாணன். இருவரும் வெகுநேரம் வானால் ஒருவரைப்பொருவர் பொருகினர் இறுதியில் வீடுசன் சந்திரகுப்தனை வெட்டி விழ்த்தானான்.

புனிதராணி தகப்பன் இறந்ததை யறிந்து வருந்தினாள். இராசகுமாரன் அவளைத் தேற்றி, அவளையும், தோழியையும் தன் காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே இராசகுமாரியும், இராசகுமாரனும் சதியும், மதனும் போல் இன்புற்றிருந்தனர்.

நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குயி.

வந்தேமாதரம்

பல்லவி

வந்தே மாதரம் — ஜப

வந்தே மாதரம்

சுரணங்கள்

- 1 ஜபஜப பாரத — ஜபஜப பாரத
ஜபஜப பாரத — ஜபஜப ஜபஜப — வந்தே
- 2 சூரிய பூமியில் — சூரியரும் சூ
சூரியரும் சொலும் — சூரிய வாசகம் — வந்தே
- 3 வெந்தே போயினும் — வெந்தே மாயினும்
வந்தே சந்தவர—உ — வந்தே சொல்வது — வந்தே
- 4 ஒன்றாய் நின்றினி — வென்றாயினு முயிர்
சென்றாயினும் வளி — குன்றாதே தயம் — வந்தே

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி.

“கண்ணிற் றெரிந்ததொரு தோற்றம்
அதிற் புன்சிரிப்பைக் கண்டிலேன்”

சேல்வன் க. க. சிவசுப்பிரமணியம். Senior A

சென்றேன், சென்றேன்; சில
காதலரம் சென்றேன். எங்கு சென்
றேன்? ரீங்காரம் பாடும் கருமலங்கைன்,
தங்களுக்கு அரவணர்ச்சியும், புக மலர்ச்
சியும் கொடுக்கும் அழகுநிறைந்த தேன்
சொரியும். சுமமலர்களைக் கண்ட மாத்
திரத்தே, வினாந்து அல்லிடத்தை காடிச்
செல்வதுபோல, என் மனமும் எந்தயோ
காடிச் சென்றது.

சிறிது வேர்த்தில் நான் எக்கநிலை
அடைந்தேன் தெரியுமா? ஆணந்தக்
கடலில் முழுகினேன், ஐயப்பெறிகளும்

இன்பத்தை அடைந்தேன், எங்கு இருக்
கின்றேன் தெரியுமா? வேறு எங்குமன்ற;
ஒரு கைவனத்தின் கடுவேதா னிருக்
கின்றேன்.

வெண்கலிரவன் குடகிசைபாக்
விழ்த்துவிட்டான். தன்மதி தன் பூரண
வடிவுடன், பதினாறு கணிகளையும் பாப்பி,
உதயம் செய்ய ஆரம்பித்ததுவிட்டான்;
சிறிது வேர்த்தில் உதயம் செய்தான்.
ஆ! தன்மதி உதயம் செய்ததின், கந்த
வனக்காட்சியின் அழகும், அதனால்
என் பெற்ற இன்பமும், என் மனதின்

தோன்றும் பொழுது இன்பத்தைக் கொடுக்கின்றன; அந்த அழகையும், அதனால் காம்பெற்ற இன்பத்தையும், புகழ்ந்து கவிபாடும் வல்லமையுடைய, புலவர் களாற்குட விரித்துவாக்க முடியாது. நந்தவனத்தில் அழகுமாத்திரமா? கண்ணுக்கு அழகைக் கொடுத்த மணிகள் தாமே முகமெனக்கும் நயமணத்தைக் கொடுத்து என்னை இன்புறச் செய்தன. தன்மதியும், மரகதேசக் குளிர்ந்த தென்றலும் உடயினிற்றுச் சிற்றின்பத்தைக் கொடுத்தன. ஆக! அவ்வளவோகான் அடைந்த இன்பா? இல்லை; இன்னும் உண்டு. அவையாளில் சிலவருமாய். நந்தவனத்தில் ஆனந்தத்துடன் ஓர் இடத்தில் சிற்றும்பொழுது மான, மகா களின் குலுகுதுப்பு, சூயில் முதவிய பறவைகளின் சல சலப்பும், தென்றல் வீசும்பொழுது மாய் தடிசலும், செடி கொடியகனும் அசைவதல் உண்டாகும் சல சலப்பும் மனசினிற்று எவ்வளவு ஆனந்தத்தைத் தந்தன போர்க்களத்தில் வெற்றிமுரசு கொட்டினும் பேலவும், சுதந்திரத்தை அடைந்த முன் வேற்றம் அடைந்த வேடுகளில் அநிகாலை யில் வீரக்குழல் ஊதினும் போலவும் சந்தோஷத்துக்குக் காரணமாக ஒரு சந்தம் என காதுல் கிறீர்த்தது. என்றம குறையாது இன்னும் பணிக்காரலில் கின்று கிழும் அருகியின் ஒருசடியே கால கேட்டத. ஆ! இவ்வளவா என் இன்பம்!! இன்னும் எவ்வளவு!! அவ்வளவைய அளந்து சொல்ல வராவும் முடியாது.

இவ்வளவாக இன்பக்கடலில் முழியி எணக்கு, மதுபானம் உட்கொள்வதில் இன்பம் அடைந்து மயங்கியவகைப்போல, ஒரு மயக்கம் உண்டாயிற்று, கண்கள் கனத்தன, மெய் சேர்ந்தது; கான் ஒரு மாதத்தண்டையில் அமர்ந்து, மெய்யறந்து தூக்கிவிட்டேன்.

சிற்றுதேரத்தின் சூயிலின் இன்விலை என்காநில் துகழ்த்தது. காந்

நிசையும் கண்களை எறிந்து பார்த்தேன். பாரக்கும்பொழுது “கண்ணிற் தெரிந்த கொரு தோற்றம், அதிற் புன்சிரிப்பைக் கண்டேனென்.” புன்சிரிப்பின்றிக் காணப்பட்ட தோற்றத்தண்டை மெல்ல, மெல்ல அணுகினேன். அத்தோற்றம் என்ன? ஓர் ஆடவன் அசிகையத்தடதும், திகைப்புடனும் ஒரேசிகையைப் பார்த்ததைக் கொண்டிருந்தான். அண்ணண்ட நெருங்கிப் பான் இவன் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்தேன். “அகத்தில் அழகு முகத்திற் தெரியும்” என்றார்போல அவன் உள்ளகாருத்து எனக்கு நன்றாக வெளிப்பட்டது. இவன் யாராயோ கண்டுமோகங்கொண்டுவிட்டான் போல்தோன்றிற்று; மோகத்துடன் அசிகையமும் அவனாகு உண்டாயிருந்தது. இவன் யாரில்மோகம் கொண்டிருந்தான் தெரியுமா? ஒரு மெண்ணில் மோகம் கொண்டிருந்தான். அன்பர்களே! இப்பெண் யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்? அவனும் சூயலவிற பிறந்து வளர்ந்த பெண்தான்; ஆனால், அசுளுடைய அழகு மெய்யழகு. இவள் ஆட ஆபரணங்களாலும், வேறுபல வழிகளாலும் காலத்துக்குக் காலம் வேற்றுகமயபடையும் அழகிக் முழியெருக்கும் பெண்ணிப்போன்ற பெண்ணைய. இவளுடைய அழகை எல்லோரும் கண்டு ஆனந்தம் அடையமுடியாது. இது அவளுடைய மெய்க் காதலர்களேதான் துயறு. சகோதா, சகோதரிதான்! இப்பெண் யாரென்று இன்னும் புலப்படவில்லை? இவள்தான், சந்திர சூரிய வரையும், கோடாகோடி நட்சத்திரங்களை யும் ஆபரணமாக அணிவப்பெற்ற, ‘இயற்கை’ என்று அழைக்கப்படும் பெண். இந்த ஆடவன் யார் தெரியுமா? இவள்தான் இயற்கையின் இன்பக் காதலன். (The Lover of beauties of Nature). இவனது மணத்தைக் கவர்தது, அந்சயத்தை இவனுக்குக் கொடுத்தது என்ன? அதுதான் இயற்கையின் உண்மை அழகு. (Nature's beauty).

[இயற்கை கதவைப் போர்ந்துதார் யார்? இயற்கை அழகே அழகு. — ப-ர்.]

Editor :

A. Devarajah

Associate Editor :

S. V. Paramsothy

Literary Section :

V. Kanagaratnam

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathippillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section :-

A. M. Brodie

T. M. B. Mahat

Junior Section :-

S. Chandrarajah

Faculty Advisers:-

Mr. E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.)
Lond.

பத்திராதிப:

ஏ. ஹேலாயுதம்

உதவிப் பத்திராதிப:

க. வைத்தியநாதர்

இலக்கியப் பகுதி:

க. மகேஸ்வரி

மர. கணகரம்பிகை

சா. வ. குணசுந்திரனம்

மு. சண்முகம்

மாநர் பகுதி:

வி. மணிமேகலாதேவி

க. கமலாம்பிகை

செய்யுட் பகுதி:

ச. சிவசுந்தரம்

சிறுவர் பகுதி:

வெ. சங்கரப்பிள்ளை

செ. குமுறலசீக்கம்

த. ஸ். அம்பலவாணர்

வித்தியாசங்கலோசகர் :

பொ. நவாத்தினாசா, எம். ஏ.